

Test z ustawy z 6.6.1997 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1600)

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
1.	Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn: a) zabroniony przez ustawę, b) zabroniony przez ustawę pod groźbą kary, c) zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.	c	art. 1 § 1
2.	Czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma: a) nie stanowi przestępstwa, b) może stanowić przestępstwo, o ile jest on zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, c) może stanowić przestępstwo, o ile sąd tak postanowi.	a	art. 1 § 2
3.	Jeżeli sprawcy czynu zabronionego nie można przypisać winy w czasie popełniania czynu: a) popełnia on przestępstwo, b) nie popełnia przestępstwa, c) od uznania sądu zależy, czy jego czyn zostanie zakwalifikowany jako przestępstwo.	b	art. 1 § 3
4.	Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie podlega tylko ten: a) na kim ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, b) na kim ciążył obowiązek zapobiegnięcia przestępstwu, c) kto z mocy ustawy zobowiązany był do zapobiegnięcia przestępstwu.	a	art. 2
5.	Jeżeli w czasie orzekania w sprawie karnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa: a) zawsze stosuje się ustawę nową, b) stosuje się ustawę nową, jednak należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, c) zawsze stosuje się ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynu.	b	art. 4 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
6.	Jeżeli według nowej ustawy za czyn objęty wyrokiem nie można orzec kary w wysokości kary orzeczonej, wymierzoną karę: a) obniża się do dolnej granicy zagrożenia przewidzianego za taki czyn w starej ustawie, b) obniża się do połowy ustawowego zagrożenia przewidzianego za taki czyn w starej ustawie, c) obniża się do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy.	c	art. 4 § 2
7.	Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zagrożony karą pozbawienia wolności, wymierzoną karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu zamienia się na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, przyjmując, że jeden miesiąc pozbawienia wolności równa się: a) 30 stawkom dziennym grzywny albo miesiącowi ograniczenia wolności, b) 60 stawkom dziennym grzywny albo 2 miesiącom ograniczenia wolności, c) 90 stawkom dziennym grzywny albo 3 miesiącom ograniczenia wolności.	b	art. 4 § 3
8.	Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, skazanie: a) nie ulega z tego tytułu zatarciu, b) ulega zatarciu z mocy prawa, c) ulega zatarciu na wniosek skazanego.	b	art. 4 § 4
9.	Ustawę karną polską stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium RP, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, chyba że: a) prawo państwa, z którym czyn zabroniony był związany, przewiduje karę surowszą, b) prawo państwa, którego obywatelem był sprawca, który popełnił czyn zabroniony, przewiduje karę surowszą, c) umowa międzynarodowa, której RP jest stroną, stanowi inaczej.	c	art. 5
10.	Czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca: a) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, b) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo w czasie, w którym skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił, c) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo w czasie, w którym według zamiaru sprawcy skutek stanowiący znamię czynu zabronionego miał nastąpić.	a	art. 6 § 1
11.	Czyn zabroniony uważa się za popełniony wyłącznie w miejscu, w którym: a) sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić, b) nastąpił skutek stanowiący znamię czynu zabronionego, c) nastąpił skutek stanowiący znamię czynu zabronionego lub według zamiaru sprawcy	a	art. 6 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	miał nastąpić.		
12.	Przestępstwo jest: a) zbrodnią, wykroczeniem albo występkiem, b) zbrodnią albo występkiem, c) występkiem albo wykroczeniem.	b	art. 7 § 1
13.	Zbrodnią jest czyn zabroniony, zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż: a) 3 lata albo karą surowszą, b) 5 lat albo karą surowszą, c) 10 lat albo karą surowszą.	a	art. 7 § 2
14.	Zbrodnię stanowi: a) pozbawienie człowieka wolności trwające dłużej niż 7 dni, b) pozbawienie człowieka wolności łączące się z jego szczególnym udręczeniem, c) przygotowanie do popełnienia przestępstwa handlu ludźmi.	b	art. 7 § 2 i art. 189 § 3
15.	Jeżeli przestępstwo zagrożone jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, to stanowi ono: a) zbrodnię, b) występki, c) zbrodnię, jeżeli sprawca działał z zamiarem bezpośrednim, a występki, jeżeli sprawca działał z zamiarem ewentualnym.	b	art. 7 § 2 i 3
16.	Kodeks karny, definiując występki, określa, że jest to czyn zabroniony, zagrożony: a) grzywną powyżej 20 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc, b) grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 miesiące, c) grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności przekraczającą miesiąc albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc.	c	art. 7 § 3
17.	Wstępki można popełnić: a) tylko umyślnie, b) umyślnie, a nieumyślnie tylko jeżeli ustawa tak stanowi, c) umyślnie, a nieumyślnie tylko wtedy, gdy dolna granica zagrożenia przekracza rok pozbawienia wolności.	b	art. 8
18.	Zbrodnię można popełnić: a) tylko umyślnie – tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, b)	a	art. 8 i art. 9 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	tylko umyślnie, ale wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, c) tak umyślnie, jak i nieumyślnie.		
19.	Kodeks karny nie przewiduje możliwości popełnienia z zamiarem ewentualnym: a) zbrodni, b) podżegania do występkę, c) pomocnictwa do zbrodni.	b	art. 8 i art. 18 § 2 i 3
20.	Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie wyłącznie wtedy, gdy sprawca: a) ma zamiar jego popełnienia, tj. chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi, b) ma zamiar jego popełnienia albo – nie mając zamiaru jego popełnienia – popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć, c) ukończył 17 lat, ma zamiar popełnienia czynu albo – nie mając zamiaru jego popełnienia – popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.	a	art. 9 § 1
21.	Czyn popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca: a) popełnia czyn, nie mając zamiaru jego popełnienia, b) popełnia go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć, c) nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.	c	art. 9 § 2
22.	Czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Sprawca ponosi surowszą odpowiedzialność, jeżeli następstwo to przewidywał albo mógł przewidzieć. W takim wypadku ustawa uzależnia odpowiedzialność od: a) następstwa czynu zabronionego, b) doświadczenia życiowego sprawcy, c) wieku, doświadczenia życiowego sprawcy oraz od dających się udowodnić następstw czynu zabronionego.	a	art. 9 § 3
23.	Na zasadach określonych w Kodeksie karnym odpowiada co do zasady ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu: a) 13 lat, b) 17 lat, c) 18 lat.	b	art. 10 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
24.	Na zasadach określonych w Kodeksie karnym odpowiada: a) ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat, ale w przypadku niektórych przestępstw może również odpowiadać ten, kto dopuścił się ich po ukończeniu 15 lat, b) tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat i w żadnym wypadku nie jest możliwe, aby taką odpowiedzialność ponosił ten, kto tego wieku nie osiągnął, c) tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 18 lat i w żadnym wypadku nie jest możliwe, aby taką odpowiedzialność ponosił ten, kto tego wieku nie osiągnął.	a	art. 10 § 1 i 2
25.	Jeżeli sprawca rozboju, którego dopuścił się w wieku 16 lat, odpowiada na zasadach określonych w Kodeksie karnym, sąd: a) obligatoryjnie stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) wymierza karę w granicach zagrożenia ustawowego, c) wymierza karę, której wysokość nie może przekroczyć 2/3 górnej granicy zagrożenia ustawowego.	c	art. 10 § 3
26.	W stosunku do sprawcy, który popełnił występki po ukończeniu 17 lat, lecz przed ukończeniem 18 lat, sąd zamiast kary stosuje środki wychowawcze, lecznicze albo poprawcze przewidziane dla nieletnich, wyłącznie jeżeli: a) okoliczności sprawy oraz stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste za tym przemawiają, b) jego rozwój intelektualny oraz warunki osobiste za tym przemawiają, c) jego rozwój intelektualny, postawa w trakcie postępowania oraz warunki osobiste za tym przemawiają.	a	art. 10 § 4
27.	Ten sam czyn może stanowić: a) tylko jedno przestępstwo, b) nie więcej niż dwa przestępstwa, c) kilka przestępstw.	a	art. 11 § 1
28.	Jeśli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje: a) za dwa lub więcej przestępstw w zależności od ilości naruszonych przepisów ustawy karnej, b) za dwa lub więcej przestępstw w zależności od ilości zaistniałych skutków, c) za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.	c	art. 11 § 2
29.	Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W takim wypadku sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę: a) najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, b) najłagodniejszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów,	a	art. 11 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) najsurowszą. W takim wypadku nie orzeka się innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.		
30.	Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, uważa się za jeden czyn zabroniony wyłącznie, jeżeli: a) zachowania te podjęte są wobec tego samego pokrzywdzonego, b) zachowania te podjęte są wobec tego samego pokrzywdzonego, zaś przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, c) zachowania te podjęte są w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.	c	art. 12
31.	Za usiłowanie odpowiada ten, kto: a) w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje, b) swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do dokonania czynu zabronionego, które jednak nie następuje, c) swoim zachowaniem zmierza do dokonania czynu zabronionego, które jednak nie następuje.	a	art. 13 § 1
32.	Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Jeżeli sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego, usiłowanie: a) zachodzi, b) nie zachodzi, c) co do zasady nie zachodzi.	a	art. 13 § 2
33.	Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach: a) dolnego zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, b) połowy zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, c) zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa.	c	art. 14 § 1
34.	Jeżeli sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego, sprawca odpowiada za usiłowanie. W takim wypadku sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, b) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, c) obligatoryjnie stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, może też odstąpić od jej wymierzenia.	a	art. 14 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
35.	Kto dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego lub zapobiegł skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego: a) nie podlega karze za usiłowanie, b) nie popełnia przestępstwa, c) podlega karze za usiłowanie, ale z nadzwyczajnym jej złagodzeniem.	a	art. 15 § 1
36.	W stosunku do sprawcy, który dobrowolnie starał się zapobiec skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, sąd: a) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	b	art. 15 § 2
37.	Gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, użykuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania, zachodzi: a) usiłowanie, b) podżeganie, c) przygotowanie.	c	art. 16 § 1
38.	Przygotowanie do popełnienia czynu zabronionego jest karalne: a) w przypadku wszystkich zbrodni, b) w przypadku wszystkich przestępstw popełnionych z zamiarem bezpośrednim, c) tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi.	c	art. 16 § 2
39.	Ten, kto dobrowolnie odstąpił od przygotowania, w szczególności zniszczył przygotowane środki lub zapobiegł skorzystaniu z nich w przyszłości, a w razie wejścia w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia czynu zabronionego, jeśli podjął istotne starania zmierzające do zapobieżenia jego dokonaniu: a) podlega karze za przygotowanie, ale w obniżonym wymiarze, b) podlega karze za przygotowanie – w pełnym wymiarze, c) nie podlega karze za przygotowanie.	c	art. 17 § 1
40.	Kto dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego lub zapobiegł skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, nie podlega karze za usiłowanie. W takim wypadku osoba ta: a) nie podlega również karze za przygotowanie, b) podlega jednak karze za przygotowanie, c) może podlegać karze za przygotowanie.	a	art. 17 § 2
41..	Ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, odpowiada za sprawstwo. Osoba, która kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wy-	a	art. 18 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	konanie takiego czynu: a) również odpowiada za sprawstwo, b) nie odpowiada za sprawstwo, c) nie odpowiada za sprawstwo, ale za podżeganie.		
42.	Odpowiada za podżeganie: a) kto chcąc albo godząc się na to, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego, b) kto godząc się na to, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego, c) kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.	c	art. 18 § 2
43.	Ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji, a także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnie obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie, odpowiada za: a) pomocnictwo, b) przygotowanie, c) podżeganie.	a	art. 18 § 3
44.	Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo: a) w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, b) w granicach połowy górnej granicy zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, c) nie wyższą niż dolna granica kary przewidzianej za sprawstwo.	a	art. 19 § 1
45.	Sąd wymierzając karę za pomocnictwo w popełnieniu przestępstwa: a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary tylko wówczas, gdy czyn zabroniony stanowi występki, a nie zbrodnię.	b	art. 19 § 2
46.	Każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego: a) odpowiada wyłącznie w granicach swojej umyślności lub nieumyślności, jednak pod warunkiem, że odpowiedzialność ponoszą także wszyscy inni współdziałający, b) odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających, c) odpowiada wyłącznie w granicach swojej umyślności lub nieumyślności, jednak pod warunkiem, że odpowiedzialność ponosi także przynajmniej jeden z pozostałych współdziałających.	b	art. 20
47.	Okoliczności osobiste, wyłączające lub łagodzące albo zaostrzające odpowiedzialność karną, uwzględnia się: a) w stosunku do wszystkich współsprawców,	b	art. 21 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) tylko co do osoby, której dotyczą, c) co do zasady tylko co do osoby, której dotyczą.		
48.	Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający, który o tej okoliczności wiedział: a) nie podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, b) podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, chyba że okoliczność ta go nie dotyczyła, c) podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, chociażby okoliczność ta go nie dotyczyła.	c	art. 21 § 2
49.	Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła. Wobec współdziałającego, którego nie dotyczy ta okoliczność, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary, c) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary.	a	art. 21 § 3
50.	Podżegacz do czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo, którego tylko usiłowano dokonać: a) podlega odpowiedzialności karnej jak za usiłowanie, b) podlega odpowiedzialności karnej jak za dokonanie, c) nie podlega odpowiedzialności karnej.	a	art. 22 § 1
51.	Każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających; współdziałający, który dobrowolnie zapobiegł dokonaniu czynu zabronionego: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze, c) podlega karze, ale sąd może zastosować nadzwyczajne jej złagodzenie.	b	art. 23 § 1
52.	W stosunku do współdziałającego, który dobrowolnie starał się zapobiec dokonaniu czynu zabronionego, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 23 § 2
53.	Kto w celu skierowania przeciwko innej osobie postępowania karnego nakłania ją do popełnienia czynu zabronionego, odpowiada jak za: a) pomocnictwo,	c	art. 24

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) współsprawstwo, c) podżeganie.		
54.	Nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera zamach na jakiekolwiek dobro chronione prawem, o ile jest to zamach: a) bezpośredni i bezprawny, b) nieuzasadniony i bezprawny, c) nieuzasadniony, bezprawny oraz niedający się odeprzeć w inny sposób.	a	art. 25 § 1
55.	W razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd: a) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może odstąpić od jej wymierzenia, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może odstąpić od jej wymierzenia, c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.	c	art. 25 § 2
56.	Kto przekracza granice obrony koniecznej, odpierając zamach polegający na wdarciu się do mieszkania, lokalu, domu albo na przylegający do nich ogrodzony teren: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze, chyba że przekroczenie granic obrony koniecznej było rażące, c) nigdy nie podlega karze.	b	Art. 25 § 2a
57.	W sytuacji przekroczenia granic obrony koniecznej, będącej wynikiem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu: a) sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) sąd może odstąpić od wymierzenia kary, c) sprawca nie podlega karze.	c	art. 25 § 3
58.	Nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli: a) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego lub też gdy dobro poświęcone nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego, b) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość oczywiście niższą od dobra ratowanego, c) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą lub niewiele wyższą od dobra ratowanego.	a	art. 26 § 1 i 2
59.	W przypadku przekroczenia granic stanu wyższej konieczności sąd: a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, c)	b	art. 26 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary ani odstąpić od jej wymierzenia.		
60.	Nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach stanu wyższej konieczności, poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego. Jeżeli sprawca poświęca dobro, które ma szczególny obowiązek chronić nawet z narażeniem się na niebezpieczeństwo osobiste: a) przepis ten stosuje się, b) przepisu tego nie stosuje się, c) przepisu tego nie stosuje się wyłącznie w przypadku funkcjonariusza publicznego.	b	art. 26 § 2 i 4
61.	Nie popełnia przestępstwa z uwagi na wyłączenie bezprawności ten, kto: a) działa w celu przeprowadzenia eksperymentu ekonomicznego, jeżeli spodziewana korzyść ma istotne znaczenie gospodarcze, a oczekiwanie jej osiągnięcia, celowość oraz sposób przeprowadzenia eksperymentu są zasadne w świetle aktualnego stanu wiedzy, b) dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność, c) dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności.	a	art. 27 § 1
62.	Ten, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie popełnia umyślnie czynu zabronionego, c) popełnia czyn zabroniony.	a	art. 28 § 1
63.	Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę: a) nie popełnia przestępstwa, b) zachodzi podstawa do odstąpienia od wymierzenia kary, c) zachodzi podstawa do nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 29
64.	Nie popełnia przestępstwa, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności. Jeżeli jednak błąd sprawcy jest nieusprawiedliwiony: a) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) sąd stosuje jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary, c) osoba taka popełnia przestępstwo, sąd zaś nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 30
65.	Osoba, która z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem: a) nie popełnia przestępstwa, b) popełnia przestępstwo, c) popełnia przestępstwo, ale nie może zostać ukarana.	a	art. 31 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
66.	Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność sprawcy do rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd: a) ma obowiązek odstąpić od wymierzenia kary, b) zawsze stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.	c	art. 31 § 2
67.	Grzywna: a) jest karą, b) jest karą, o ile zostanie orzeczona łącznie z karą ograniczenia wolności, c) nie jest karą.	a	art. 32 pkt 1
68.	Grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi: a) 5, b) 10, c) 30.	b	art. 33 § 1
69.	Grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najwyższa liczba stawek wynosi: a) 150, b) 360, c) 540.	c	art. 33 § 1
70.	Sąd, określając wysokość dziennej stawki grzywny, ustala ją w granicach: a) od 10 do 200 zł, b) od 10 do 1000 zł, c) od 10 do 2000 zł.	c	art. 33 § 3
71.	Dolna granica kary ograniczenia wolności wynosi: a) miesiąc, b) 2 miesiące, c) 3 miesiące.	a	art. 34 § 1
72.	Górna granica kary ograniczenia wolności wynosi: a) 12 miesięcy, b) 3 miesiące, c) 2 lata.	c	art. 34 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
73.	W czasie odbywania kary ograniczenia wolności skazany: a) nie może bez zgody sądu zmieniać miejsca stałego pobytu, b) może zmieniać miejsca stałego pobytu, c) nie może bez zgody sądu zmieniać miejsca swego pobytu.	a	art. 34 § 2 pkt 1
74.	Nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze od: a) 10 do 30 godzin w stosunku miesięcznym, b) 10 do 40 godzin w stosunku miesięcznym, c) 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym.	c	art. 35 § 1
75.	W podstawowym wymiarze określonym przepisami ustawy – Kodeks karny kara pozbawienia wolności trwa: a) najkrócej rok, najdłużej 15 lat i wymierza się ją w latach, b) najkrócej 6 miesięcy, najdłużej 25 lat i wymierza się ją w miesiącach i latach, c) najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat i wymierza się ją w miesiącach i latach.	c	art. 37
76.	Jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec: a) karę pozbawienia wolności w wymiarze połowy kary przewidzianej za przestępstwo oraz grzywnę, b) środek karny, c) grzywnę albo karę ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne albo potrącenia od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd.	c	art. 37a
77.	W sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie: a) karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2, b) karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 12 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2, c) karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 9 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do roku.	a	art. 37b
78.	Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć: a) 640 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 25 lat pozbawienia wolności, b) 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia	b	art. 38 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	wolności, c) 360 stawek dziennych grzywny, 12 miesięcy ograniczenia wolności albo 10 lat pozbawienia wolności.		
79.	Jeżeli ustawa przewiduje obniżenie górnej granicy ustawowego zagrożenia, kara wymierzona za przestępstwo zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności nie może przekroczyć 25 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo zagrożone karą 25 lat pozbawienia wolności – nie może przekroczyć: a) 10 lat pozbawienia wolności, b) 15 lat pozbawienia wolności, c) 20 lat pozbawienia wolności.	c	art. 38 § 3
80.	Środkiem karnym nie jest: a) świadczenie pieniężne, b) zobowiązanie skazanego do poddania się leczeniu odwykowemu, c) zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej.	b	art. 39
81.	Orzeczone przez sąd pozbawienie praw publicznych: a) jest karą, b) jest środkiem karnym, c) nie jest ani karą, ani środkiem karnym.	b	art. 39 pkt 1
82.	Środkiem karnym jest: a) kara cielesna, b) nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, c) pozbawienie praw rodzicielskich.	b	art. 39 pkt 2e
83.	Podanie wyroku do publicznej wiadomości jest: a) środkiem zabezpieczającym, b) środkiem karnym, c) karą.	b	art. 39 pkt 8
84.	Pozbawienie praw publicznych: a) co do zasady nie obejmuje utraty czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego, b) nie obejmuje utraty czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego, c) obejmuje utratę czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego.	c	art. 40 § 1
85.	Środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych może zostać orzeczony, jeżeli sprawca dopuścił się: a) dowolnego przestępstwa popełnionego z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, b) przestępstwa popełnionego z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, jeżeli wymierzono mu za nie karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata,	b	art. 40 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) zbrodni.		
86.	Sąd może orzec zakaz zajmowania określonego stanowiska albo wykonywania określonego zawodu, jeżeli sprawca nadużył przy popełnieniu przestępstwa stanowiska lub wykonywanego zawodu albo okazał, że dalsze zajmowanie stanowiska lub wykonywanie zawodu zagraża: a) trwałości porządku prawnego, b) istotnym dobrom chronionym prawem, c) porządkowi prawnemu.	b	art. 41 § 1
87.	Jeżeli przestępstwo zostało popełnione w związku z imprezą masową lub w razie skazania za występki o charakterze chuligańskim, a udział sprawcy w imprezach masowych zagraża dobrom chronionym prawem, sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową: a) obligatoryjnie, b) fakultatywnie, c) wyłącznie na wniosek.	b	art. 41b § 1
88.	Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę: a) zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, b) nie daje rękojmi zachowania bezpieczeństwa, c) jest znacząco utrudnione.	a	art. 42 § 1
89.	Pozbawienie praw publicznych oraz zakaz wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym orzeka się: a) w latach – od roku do 7 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, b) w latach – od roku do 10 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, c) w latach – od roku do 5 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej.	b	art. 43 § 1
90.	Kodeks karny nie przewiduje możliwości orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych: a) w rozmiarze 6 lat, b) w rozmiarze 8 lat i 6 miesięcy, c) na zawsze.	b	art. 43 § 1 i art. 42 § 2 i 3
91.	Pozbawienie praw publicznych, zakazy i nakaz obowiązują od: a) chwili popełnienia czynu, b) wydania orzeczenia, c) uprawomocnienia się orzeczenia.	c	art. 43 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
92.	Orzekając zakaz prowadzenia pojazdów, sąd nakłada obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu. Do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz: a) biegnie, b) nie biegnie, c) co do zasady biegnie.	b	art. 43 § 3
93.	Przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, jest: a) zawsze obligatoryjny, b) zawsze fakultatywny, c) fakultatywny, a obligatoryjny w wypadkach wskazanych w ustawie.	c	art. 44 § 2
94.	Jeżeli orzeczenie przepadku przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, byłoby niewspółmierne do wagi popełnionego czynu, sąd zamiast przepadku może orzec: a) świadczenie pieniężne na rzecz stowarzyszenia zajmującego się pomocą charytatywną, b) nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, c) nawiązkę na rzecz Skarbu Państwa.	c	art. 44 § 3
95.	W przypadku skazania za przestępstwo polegające na naruszeniu zakazu wytwarzania, posiadania, obrotu, przesyłania, przenoszenia lub przewozu określonych przedmiotów sąd o ich przepadku orzeka: a) obligatoryjnie, b) fakultatywnie, c) fakultatywnie, a w przypadkach określonych w ustawie również obligatoryjnie.	c	art. 44 § 6
96.	W razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa znacznej wartości, albo przestępstwo, z którego została lub mogła zostać osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica jest nie niższa niż 5 lat, lub popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa za korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa uważa się mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w okresie: a) 3 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania prawomocnego wyroku, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny; b) 5 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny; c) 5 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku; dowód przeciwny jest niedopuszczalny.	b	art. 45 § 2
97.	Jeżeli mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, o którym mowa powyżej, zostało przeniesione na osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do: a) sprawcy, chyba że na podstawie okoliczności towarzyszących ich nabyciu nie można było	a	art. 45 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	przypuszczać, że mienie to, chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego, b) sprawcy – zawsze, c) osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, na które sprawca przeniósł (faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym) mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa.		
98.	W przypadku skazania sąd orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego (z wyjątkiem przepisów o możliwości zasądzenia renty), obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę: a) na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej, b) wyłącznie na wniosek pokrzywdzonego, c) z urzędu.	a	art. 46 § 1
99.	Jeżeli orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest znacznie utrudnione, sąd może orzec na rzecz pokrzywdzonego zamiast tego obowiązku: a) świadczenie pieniężne w wysokości do 200 000 zł, b) odszkodowanie równe podwójnej wartości wyrządzonej szkody, c) nawiązkę w wysokości do 200 000 zł.	c	art. 46 § 2
100.	Z części ogólnej ustawy – Kodeks karny wynika, że górną granicą orzekanej przez sąd nawiazki jest kwota: a) 20 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej, b) 50 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej, c) 100 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej.	c	art. 48
101.	Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie: a) kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, b) kształtowania świadomości prawnej skazanego, c) prawidłowego kształtowania świadomości prawnej skazanego oraz osób, które mogą się o wyroku dowiedzieć.	a	art. 53 § 1
102.	Wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby: a) kara odniosła skutek, który nie wpłynie na życie jego bliskich, b) kara nie uniemożliwiła mu w przyszłości prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, c) sprawcę wychować.	c	art. 54 § 1
103.	Wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa ukończył 17, ale nie ukończył 18 lat, nie orzeka się kary:	c	art. 54 § 2 w zw. z art.

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) 15 lat pozbawienia wolności, b) 25 lat pozbawienia wolności, c) dożywotniego pozbawienia wolności.		10 § 1 i 2
104.	Okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się: a) wobec wszystkich oskarżonych w tym samym procesie, b) tylko co do osoby, której dotyczą, c) co do zasady tylko co do osoby, której dotyczą.	b	art. 55
105.	Jeżeli zachodzi kilka niezależnych od siebie podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd: a) ma obowiązek nadzwyczajnie złagodzić karę, b) może najwyżej 2-krotnie karę nadzwyczajnie złagodzić, c) może tylko jeden raz nadzwyczajnie złagodzić karę, biorąc pod uwagę łącznie zbiegające się podstawy łagodzenia.	c	art. 57 § 1
106.	Jeżeli w sprawie karnej zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i nadzwyczajnego obostrzenia kary, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo nadzwyczajne obostrzenie kary, b) nie może zastosować nadzwyczajnego obostrzenia kary, c) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 57 § 2
107.	Skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo: a) w granicach ustawowego zagrożenia, przewidzianego dla danego typu przestępstwa, b) w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.	b	art. 57a § 1
108.	Jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy: a) inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, b) oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, c) prokurator złoży taki wniosek.	a	art. 58 § 1
109.	Kary ograniczenia wolności, w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, nie orzeka się, jeżeli: a) stan zdrowia oskarżonego lub jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przecho-	a	art. 58 § 2a

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	anie, że oskarżony nie wykona tego obowiązku, b) sąd wymierza również grzywnę do 100 stawek dziennych, c) sąd orzeka również nawiązkę.		
110.	Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli: a) orzeka równocześnie środek karny, b) postawa oskarżonego wskazuje na to, że cele kary zostaną osiągnięte również bez jej wymierzania, c) orzeka równocześnie środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione.	c	art. 59
111.	Wymierzając karę młodocianemu, sąd: a) zawsze stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) ma obowiązek zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale tylko wtedy, gdy sprawca pojednał się z pokrzywdzonym.	b	art. 60 § 1
112.	Jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 60 § 2 pkt 1
113.	Jeżeli sprawca współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może warunkowo zawiesić jej wykonania, c) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie.	c	art. 60 § 3
114.	Na wniosek prokuratora sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznanе dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej: a) 3 lat pozbawienia wolności, b) 5 lat pozbawienia wolności, c) 10 lat pozbawienia wolności.	b	art. 60 § 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
115.	W opisanym powyżej przypadku sąd (jeżeli uzna, że pomimo niewykonania kary sprawca nie popełni ponownie przestępstwa), wymierzając karę pozbawienia wolności do 5 lat może warunkowo zawiesić jej wykonanie na okres próby wynoszący do: a) 10 lat, b) 5 lat, c) 2 lat.	a	art. 60 § 5
116.	Jeżeli czyn stanowi występki, przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara jednego roku pozbawienia wolności, sąd stosując nadzwyczajne złagodzenie kary: a) odstępuje od wymierzenia kary, b) wymierza karę pozbawienia wolności w granicach od roku do górnej granicy zagrożenia ustawowego zmniejszonego o połowę, c) wymierza grzywnę, karę ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności w wysokości do 11 miesięcy.	c	art. 60 § 6
117.	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu będącego zbrodnią zagrożoną karą co najmniej 25 lat pozbawienia wolności polega na tym, że sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od: a) 8 lat, b) połowy dolnej granicy ustawowego zagrożenia, c) 3/4 dolnej granicy ustawowego zagrożenia.	a	art. 60 § 6 pkt 1
118.	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu będącego zbrodnią zagrożoną karą poniżej 25 lat pozbawienia wolności polega na tym, że sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od: a) 7 lat i 11 miesięcy do 15 lat, b) roku do 8 lat, c) 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia.	c	art. 60 § 6 pkt 2
119.	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu stanowiącego występki (przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności nie niższa od roku) polega na tym, że sąd wymierza: a) karę pozbawienia wolności nie niższą niż 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia, b) karę pozbawienia wolności nie niższą od połowy dolnej granicy ustawowego zagrożenia, c) grzywnę, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności.	c	art. 60 § 6 pkt 3
120.	Sąd może odstąpić od wymierzenia kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w wypadku określonym w art. 60 § 3 KK, zwłaszcza gdy: a) rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, b) przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa, c) rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, a przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa.	c	art. 61 § 1
121.	Odstępując od wymierzenia kary, sąd: a) może również odstąpić od wymierzenia środka karnego, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz przepadku, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe,	a	art. 61 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) może również odstąpić od wymierzenia środka karnego, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz przepadku, chyba że jego orzeczenie jest obowiązkowe, c) zawsze odstępuje od orzeczenia środka karnego, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz przepadku.		
122.	Orzekając karę pozbawienia wolności, sąd: a) nie określa rodzaju ani typu zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, b) określa również rodzaj i typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, a także orzec system terapeutyczny jej wykonania, c) może określić rodzaj i typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, a także orzec system terapeutyczny jej wykonania.	c	art. 62
123.	Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się: a) jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, 2 dniom kary ograniczenia wolności lub 2 dziennym stawkom grzywny, b) jednemu dniowi kary pozbawienia lub ograniczenia wolności lub 2 dziennym stawkom grzywny, c) jednemu dniowi kary pozbawienia lub ograniczenia wolności lub 5 dziennym stawkom grzywny.	a	art. 63 § 1
124.	Jeżeli skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd: a) może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, b) wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.	a	art. 64 § 1
125.	Jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach opisanych w art. 64 § 1 KK, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do: a) górnej granicy ustawowego zagrożenia – nie dotyczy to zbrodni, b) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego dwukrotnie – dotyczy to również zbrodni, c) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę – nie dotyczy to zbrodni.	c	art. 64 § 2 i 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
126.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest niedopuszczalne wobec sprawcy czynu, który: a) był poprzednio karany za przestępstwo nieumyślne, b) był poprzednio karany za przestępstwo umyślne, c) nie naprawił szkody.	b	art. 66 § 1
127.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego nie jest stosowane wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą: a) 3 lata pozbawienia wolności, b) 5 lat pozbawienia wolności, c) 10 lat pozbawienia wolności.	b	art. 66 § 2
128.	Warunkowe umorzenie postępowania następuje na okres próby, który wynosi: a) od roku do 3 lat, b) od roku do 2 lat, c) od 6 miesięcy do 2 lat.	a	art. 67 § 1
129.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego następuje na okres próby, który biegnie: A. od wydania orzeczenia warunkowo umarzającego postępowanie, B. od uprawomocnienia się orzeczenia warunkowo umarzającego postępowanie, C. od zarządzenia przez sąd rozpoczęcia okresu próby.	b	art. 67 § 1
130.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może w okresie próby oddać sprawcę wyłącznie pod dozór: a) kuratora lub opiekuna, b) kuratora lub osoby godnej zaufania, c) kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.	c	art. 67 § 2
131.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów na okres: a) do 2 lat, b) do 3 lat, c) do 5 lat.	a	art. 67 § 3
132.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd nie może: a) nałożyć na sprawcę obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, b) orzec przepadek, c) orzec wobec sprawcy obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.	c	art. 67 § 3
133.	Podjęcie postępowania warunkowo umorzonego jest obligatoryjne, jeżeli sprawca: a) po wydaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, lecz przed jego upra-	c	art. 68 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	womocnieniem się, rażąco naruszał porządek prawny, a w szczególności, gdy w tym czasie popełnił przestępstwo, b) w okresie próby popełnił jakiegokolwiek przestępstwo, za które został prawomocnie skazany, c) w okresie próby popełnił umyślne przestępstwo, za które został prawomocnie skazany.		
134.	Warunkowo umorzonego postępowania nie można podjąć później niż w ciągu: a) 3 miesięcy od zakończenia okresu próby, b) 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) roku od zakończenia okresu próby.	b	art. 68 § 4
135.	Warunkowo zawiesić można karę: a) pozbawienia wolności, b) ograniczenia wolności, c) grzywny.	a	art. 69 § 1
136.	Jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym: a) roku, b) 3 lat, c) 5 lat.	a	art. 69 § 1
137.	Wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd: a) może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach, b) nie może warunkowo zawiesić wykonania kary, c) może warunkowo zawiesić wykonanie kary, jeśli sprawca naprawi wyrządzoną szkodę.	a	art. 69 § 4
138.	Zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi, co do zasady: a) od 2 do 5 lat, b) od roku do 5 lat, c) od roku do 3 lat.	c	art. 70 § 1
139.	W wypadku zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy młodocianego oraz sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, okres próby wynosi: a) od 2 do 5 lat, b) od roku do 5 lat, c) od roku do 3 lat.	a	art. 70 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
140.	Zawieszając wykonanie kary, sąd może orzec grzywnę, jeżeli jej wymierzenie obok kary pozbawienia wolności na innej podstawie nie jest możliwe. Grzywnę można wymierzyć: a) w pełnej wysokości, b) w wysokości do 240 stawek dziennych, c) w wysokości do 360 stawek dziennych.	a	art. 71 § 1
141.	W przypadku zawieszenia wykonania kary, dozór jest obowiązkowy wobec: a) sprawcy, który w chwili czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną poczytalność, b) sprawcy przestępstwa popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych, c) sprawcy, który dopuścił się przestępstwa w związku z używaniem środków odurzających.	b	art. 73 § 2
142.	Jeżeli skazany, wobec którego orzeczono zawieszenie wykonania kary w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo (niż podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania), albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, środków kompensacyjnych lub przepadek, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zawsze zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.	a	art. 75 § 2
143.	Jeżeli skazany, wobec którego orzeczono zawieszenie wykonania kary, po wydaniu wyroku, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco narusza porządek prawny, a w szczególności gdy w tym czasie popełnił przestępstwo, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zawsze zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.	a	art. 75 § 3
144.	Zatarcie skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o ile nie zarządzono wykonania kary, następuje z mocy prawa, co do zasady: a) po upływie okresu próby, b) po upływie 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) po upływie 5 lat od uprawomocnienia się wyroku.	b	art. 76 § 1
145.	Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich: a) wykonaniem – wyłącznie, b) wykonaniem lub darowaniem – wyłącznie, c) wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.	c	art. 76 § 2
146.	Skazanego można warunkowo zwolnić po odbyciu przez niego co najmniej: a) połowy kary, b)	a	art. 78 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	3 miesięcy kary, c) 6 miesięcy kary.		
147.	Skazanego za przestępstwo w warunkach recydywy wielokrotnej (art. 64 § 2 KK) można warunkowo zwolnić po odbyciu: a) 1/2 kary, b) 2/3 kary, c) 3/4 kary.	c	art. 78 § 2
148.	Skazanego na karę 25 lat pozbawienia wolności można warunkowo zwolnić po odbyciu kary w rozmiarze: a) 10 lat, b) 12 lat i 6 miesięcy, c) 15 lat.	c	art. 78 § 3
149.	W Kodeksie karnym w przypadku warunkowego zwolnienia z kary 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności okres próby wynosi: a) 5 lat, b) 10 lat, c) od 3 do 5 lat.	b	art. 80 § 3
150.	W przypadku odwołania warunkowego zwolnienia ponowne warunkowe zwolnienie skazanego na karę pozbawienia wolności nie może nastąpić przed odbyciem, po ponownym osadzeniu, przynajmniej: a) 3 lat kary pozbawienia wolności, b) 5 lat kary pozbawienia wolności, c) roku kary pozbawienia wolności.	c	art. 81 zd. 1
151.	Karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia, o ile warunkowego zwolnienia nie odwołano w okresie próby oraz dalszych: a) 3 miesięcy, b) 6 miesięcy, c) 18 miesięcy.	b	art. 82 § 1
152.	Skazanego na karę ograniczenia wolności, który przestrzegał porządku prawnego, jak również wykonał nałożone na niego obowiązki, orzeczone środki karne, środki kompensacyjne i przepadek, sąd może zwolnić od reszty kary, uznając ją za wykonaną. Możliwość taka istnieje, o ile skazany odbył przynajmniej: a) 1/3 orzeczonej kary, b) 1/2 orzeczonej kary, c) 3/4 orzeczonej kary.	b	art. 83

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
153.	Sąd orzeka karę łączną, jeżeli: a) sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, b) sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, c) sprawca popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.	a	art. 85 § 1
154.	W wypadku zbiegu dwóch kar 15 lat pozbawienia wolności sąd: a) orzeka karę łączną 15 lat pozbawienia wolności, b) może orzec jako karę łączną karę 25 lat pozbawienia wolności, c) orzeka karę łączną w granicach od 15 do 30 lat pozbawienia wolności.	b	art. 86 § 1 i 1a
155.	W przypadku skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd: a) nie wymierza kary łącznej, b) wymierza karę łączną ograniczenia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności, c) wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.	c	art. 87 § 1
156.	W przypadku skazania za zbiegające się przestępstwa na kary po 25 lat pozbawienia wolności sąd: a) musi orzec karę łączną co najwyżej 25 lat pozbawienia wolności, b) musi orzec karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności, c) może orzec karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.	c	art. 88
157.	Jeżeli środki karne, przepadek, środki kompensacyjne, środki zabezpieczające oraz dozór orzeczono tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw: a) stosuje się je, b) nie stosuje się ich, c) sąd może, ale nie musi ich zastosować.	a	art. 90 § 1
158.	Jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do: a) górnej granicy ustawowego zagrożenia, b) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę,	b	art. 91 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego dwukrotnie.		
159.	Jeżeli sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1, orzeczona kara łączna nie może przekroczyć: a) górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw, b) górną granicę ustawowego zagrożenia, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw, c) górną granicę ustawowego zagrożenia, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw.	a	art. 91 § 3
160.	Środkiem zabezpieczającym nie jest: a) elektroniczna kontrola miejsca pobytu, b) terapia uzależnień, c) świadczenie pieniężne.	c	art. 93a § 1
161.	Środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym można orzec: a) jedynie wówczas, gdy sprawca jest niepoczytalny oraz popełnia czyn zabroniony w warunkach recydywy, b) jedynie wówczas, gdy sprawca jest niepoczytalny i dopuszcza się zbrodni przeciwko życiu, c) jedynie aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości i tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi.	c	art. 93b § 1 i 5
162.	Sąd orzekając środek zabezpieczający: a) czas stosowania tego środka określa z góry w sytuacji, gdy orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, b) czas stosowania tego środka określa z góry w sytuacji, gdy orzeka pobyt w zakładzie psychiatrycznym, c) nie określa z góry czasu stosowania tego środka.	c	art. 93d § 1
163.	Jeżeli sprawca został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, orzeczony środek zabezpieczający: a) nie jest stosowany, b) stosuje się po odbyciu kary lub warunkowym zwolnieniu – zawsze, c) stosuje się po odbyciu kary lub warunkowym zwolnieniu, chyba że ustawa stanowi inaczej.	c	art. 93d § 5
164.	Jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego: a) obowiązek naprawienia szkody, b) pozbawienie praw publicznych, c) zakaz zajmowania określonych stanowisk.	c	art. 99 § 1
165.	Karalność przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje, gdy od czasu jego popełnienia minęło:	c	art. 101 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) 2 lata, b) 3 lata, c) 5 lat.		
166.	Gdy przestępstwo stanowi zbrodnię zabójstwa, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu popełnienia upłynęło: a) 20 lat, b) 30 lat, c) 50 lat.	b	art. 101 § 1 pkt 1
167.	Gdy przestępstwo stanowi inną zbrodnię (niż zbrodnia zabójstwa), jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat, b) 20 lat, c) 30 lat.	b	art. 101 § 1 pkt 2
168.	Gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat, b) 15 lat, c) 20 lat.	b	art. 101 § 1 pkt 2a
169.	Gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat, b) 15 lat, c) 20 lat.	a	art. 101 § 1 pkt 3
170.	Czy możliwe jest, aby karalność występków ustalać po upływie 5 lat? a) nie, b) możliwe, ale tylko w przypadku jednego, wymienionego w ustawie – Kodeks karny występku, c) tak.	c	art. 101 § 1 pkt 4
171.	Karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego – jeżeli nie wszczęto postępowania przeciwko osobie – ustaje z upływem: a) 5 lat od czasu jego popełnienia, b) 5 lat od czasu dowiedzenia się o osobie sprawcy, c)	c	art. 101 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia.		
172.	Karalność przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje, gdy od czasu jego popełnienia minęło 5 lat. Jeżeli jednak dokonanie przestępstwa zależy od nastąpienia określonego w ustawie skutku, bieg przedawnienia: a) rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił, b) rozpoczyna się od momentu popełnienia przestępstwa, c) rozpoczyna się od momentu ujawnienia przestępstwa.	a	art. 101 § 3
173.	W przypadku skazania na karę 6 lat pozbawienia wolności kary tej nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku upłynęło: a) 10 lat, b) 15 lat, c) 30 lat.	c	art. 103 § 1 pkt 1
174.	W przypadku skazania na karę 3 lat pozbawienia wolności nie można wykonać tej kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło: a) 5 lat, b) 10 lat, c) 15 lat.	c	art. 103 § 1 pkt 2
175.	W przypadku skazania na karę inną, niż kara pozbawienia wolności, nie można wykonać tej kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło: a) 5 lat, b) 10 lat, c) 15 lat.	b	art. 103 § 1 pkt 3
176.	Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego: a) nie dotyczy to jednak braku wniosku albo oskarżenia prywatnego, b) dotyczy to zarówno braku wniosku, jak i oskarżenia prywatnego, c) dotyczy to również braku wniosku, ale nie dotyczy oskarżenia prywatnego.	a	art. 104 § 1
177.	Z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe. Wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych. Skazanie na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, jeżeli pokrzywdzony był małoletnim poniżej 15 lat: a) podlega zatarciu z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania lub darowania kary albo przedawnienia jej wykonania, b) podlega zatarciu z mocy prawa z upływem 20 lat od wykonania lub darowania kary albo przedawnienia jej wykonania,	c	art. 106a

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) nie podlega zatarciu.		
178.	W przypadku skazania na karę 25 lat pozbawienia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) 10 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, b) 20 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, c) 20 lat od wykonania kary albo 10 lat od przedawnienia jej wykonania, albo od jej darowania.	a	art. 107 § 1
179.	Sąd może na wniosek skazanego zarządzić zatarcie skazania już po upływie 5 lat, jeżeli skazany w tym okresie przestrzegał porządku prawnego, a wymierzona kara pozbawienia wolności nie przekraczała: a) 2 lat, b) 3 lat, c) 5 lat.	b	art. 107 § 2
180.	W przypadku skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, b) 3 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, c) 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.	a	art. 107 § 4a
181.	W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) roku od wydania prawomocnego orzeczenia, b) 2 lat od wydania prawomocnego orzeczenia, c) 3 lat od wydania prawomocnego orzeczenia.	a	art. 107 § 5
182.	Jeżeli sprawcę skazano za 2 lub więcej niepozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest: a) tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, b) tylko zatarcie wszystkich skazań w kolejności, w jakiej popełnione zostały przestępstwa, c) tylko zatarcie wszystkich skazań w kolejności, w jakiej następowały skazania za popełnione przestępstwa.	a	art. 108
183.	Stosowanie ustawy karnej polskiej w stosunku do obywatela polskiego, który popełnił przestępstwo za granicą, jest: a) dopuszczalne, b) niedopuszczalne, c) co do zasady niedopuszczalne.	a	art. 109

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
184.	Stosowanie polskiej ustawy karnej w stosunku do cudzoziemca, który popełnił czyn zabroniony za granicą, jest: a) dopuszczalne na takich samych zasadach, jak stosowanie ustawy wobec obywatela polskiego, b) niedopuszczalne, c) dopuszczalne, o ile popełnił on czyn zabroniony skierowany przeciwko interesom RP, obywatela polskiego, polskiej osoby prawnej lub polskiej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, albo przestępstwo o charakterze terrorystycznym lub gdy czyn zabroniony jest w ustawie karnej polskiej zagrożony karą przekraczającą 2 lata pozbawienia wolności, a sprawca przebywa na terytorium RP i nie postanowiono go wydać.	c	art. 110 § 1 i 2
185.	Uznanie czynu za przestępstwo również przez ustawę obowiązującą w miejscu jego popełnienia: a) jest warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, b) nie jest warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, c) może, ale nie musi być warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą.	a	art. 111 § 1
186.	Jeżeli zachodzą różnice między ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu, stosując ustawę polską, sąd: a) uwzględnia te różnice na korzyść sprawcy, b) może uwzględnić te różnice na korzyść sprawcy, c) nie może uwzględniać tych różnic.	b	art. 111 § 2
187.	Warunek odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, jakim jest uznanie czynu za przestępstwo również przez ustawę obowiązującą w miejscu jego popełnienia w odniesieniu do polskiego funkcjonariusza publicznego, który pełniąc służbę za granicą popełnił tam przestępstwo: a) również ma zastosowanie, b) nie ma zastosowania, c) nie ma zastosowania, o ile popełnił on przestępstwo w związku z wykonywaniem swoich funkcji.	c	art. 111 § 3
188.	Do przestępstwa fałszywych zeznań złożonych przez obywatela polskiego oraz cudzoziemca wobec urzędu polskiego: a) ustawę karną polską stosuje się niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, b) ustawę karną polską stosuje się tylko w przypadku, gdy czyn taki stanowi przestępstwo również w świetle przepisów obowiązujących w miejscu jego popełnienia, c) nie stosuje się przepisów polskiej ustawy karnej, o ile czyn taki został popełniony za granicą.	a	art. 112 pkt 4
189.	W przypadku popełnienia przestępstwa, z którego została osiągnięta korzyść majątkowa na terytorium RP, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz	a	art. 112 pkt 5

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	cudzoziemca: a) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, nawet jeśli korzyść taka osiągnięta była tylko pośrednio, b) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, o ile korzyść taka osiągnięta była bezpośrednio, c) tylko w przypadku, gdy czyn taki stanowi przestępstwo również na gruncie polskiej ustawy karnej.		
190.	W stosunku do obywatela polskiego oraz cudzoziemca, którego nie postanowiono wydać, w razie popełnienia przez niego za granicą przestępstwa, do którego ścigania RP jest zobowiązana na mocy umowy międzynarodowej, lub przestępstwa określonego w rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonym w Rzymie 17.7.1998 r., ustawę karną polską stosuje się: a) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, b) tylko w przypadku, gdy przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia przestępstwa nie uznają takiego czynu za przestępstwo, c) tylko w przypadku, gdy przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia przestępstwa uznają taki czyn za przestępstwo.	a	art. 113
191.	Orzeczenie zapadłe za granicą: a) stanowi przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, b) co do zasady nie stanowi przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, c) co do zasady stanowi przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim.	b	art. 114 § 1
192.	Wyrok skazujący zapadły za granicą, który został przejęty do wykonania na terytorium RP, jak również orzeczenie zapadłe za granicą dotyczące przestępstwa, w związku z którym nastąpiło przekazanie ścigania lub wydanie sprawcy z terytorium RP: a) co do zasady nie stanowią przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, b) nie stanowią przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, c) stanowią przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim.	c	art. 114 § 3 pkt 1
193.	Jeżeli nastąpiło przejęcie obywatela polskiego, skazanego prawomocnie przez sąd obcego państwa, do wykonania wyroku na terytorium RP, sąd określa kwalifikację prawną czynu oraz podlegającą wykonaniu karę (lub inny środek przewidziany w ustawie) według prawa: a) polskiego, b) państwa, w którym nastąpiło skazanie, c) co do zasady według prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie.	a	art. 114 § 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
194.	Czynem zabronionym jest: a) każdy czyn zabroniony pod groźbą kary, b) zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej, c) zachowanie, które zmierza do popełnienia przestępstwa.	b	art. 115 § 1
195.	Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd nie bierze pod uwagę: a) sposobu i okoliczności popełnienia czynu, b) sposobu życia sprawcy po popełnieniu przestępstwa, c) motywacji sprawcy.	b	art. 115 § 2
196.	Przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej: a) uważa się za przestępstwa podobne, b) nie uważa się za przestępstwa podobne, c) tylko po spełnieniu dodatkowych warunków można uznać za przestępstwa podobne.	a	art. 115 § 3
197.	Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść: a) zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, b) tylko osiągnięta dla siebie, c) tylko osiągnięta dla siebie lub osób bliskich.	a	art. 115 § 4
198.	Mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 50-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 100-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 200 000 zł.	c	art. 115 § 5
199.	Mieniem wielkiej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 300-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 500-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 1 000 000 zł.	c	art. 115 § 6
200.	Znaczną szkodą jest szkoda, której wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 50-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 100-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 200 000 zł.	c	art. 115 § 7
201.	Szkodą w wielkich rozmiarach jest szkoda, której wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza:	a	art. 115 § 7a

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) 1 000 000 zł, b) 500-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 300-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia.		
202.	Sprawca, który w chwili popełnienia czynu zabronionego miał 22 lata i w chwili orzekania w I instancji miał 23 lata: a) jest nieletnim, b) jest młodocianym, c) nie jest ani nieletnim, ani młodocianym.	c	art. 115 § 10
203.	Młodocianym jest sprawca, który: a) w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w I instancji 24 lat, b) w chwili popełnienia czynu zabronionego ukończył 21 lat, ale nie ukończył 24 lat w czasie orzekania w I instancji, c) w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 15 lat.	a	art. 115 § 10
204.	Osobą najbliższą jest wyłącznie: a) małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, a także osoba pozostająca w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, b) małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu, c) małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.	c	art. 115 § 11
205.	Groźba spowodowania postępowania karnego: a) nie może być uznana za groźbę bezprawną, b) jest groźbą bezprawną, c) jest groźbą bezprawną, chyba że ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem.	c	art. 115 § 12
206.	Ławnik oraz osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy: a) nie są funkcjonariuszami publicznymi, b) są funkcjonariuszami publicznymi, c) tylko w niektórych przypadkach mogą być uznani za funkcjonariuszy publicznych.	b	art. 115 § 13 pkt 3
207.	Funkcjonariuszem publicznym nie jest: a) notariusz, b) komornik, c) radca prawny.	c	art. 115 § 13 pkt 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
208.	Osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego: a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe.	c	art. 115 § 13 pkt 4
209.	Osoba zajmująca kierownicze stanowisko w instytucji państwowej: a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym, chyba że instytucja ta zatrudnia mniej niż 50 osób.	b	art. 115 § 13 pkt 6
210.	Osoba pełniąca czynną służbę wojskową (z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie): a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym tylko w przypadku, gdy zostaje wyznaczona do pełnienia określonych w ustawie funkcji.	b	art. 115 § 13 pkt 8
211.	Pracownik międzynarodowego trybunału karnego: a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe.	c	art. 115 § 13 pkt 9
212.	Dokumentem jest wyłącznie: a) każdy przedmiot, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne, b) każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, c) każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.	c	art. 115 § 14
213.	Stała platforma umieszczona na szelfie kontynentalnym: a) uważana jest za statek wodny, b) nie jest uważana za statek wodny, c) może, ale nie musi być uważana za statek wodny.	a	art. 115 § 15
214.	Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza: a) 0,3 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, b) 0,4 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, c) 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.	c	art. 115 § 16
215.	Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza:	c	art. 115 § 16

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) 0,15 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, b) 0,20 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, c) 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.		
216.	Rozkazem jest polecenie określonego działania lub zaniechania wydane: a) służbowo żołnierzowi przez przełożonego lub uprawnionego żołnierza starszego stopniem, b) żołnierzowi przez przełożonego lub uprawnionego żołnierza starszego stopniem, c) żołnierzowi przez przełożonego.	a	art. 115 § 18
217.	Osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu Kodeksu karnego jest wyłącznie: a) funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową, b) funkcjonariusz publiczny, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową, c) funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową.	c	art. 115 § 19
218.	Przestępstwem o charakterze terrorystycznym jest czyn popełniony w celu poważnego zastraszenia wielu osób lub zmuszenia organu władzy publicznej RP lub innego państwa albo organu organizacji międzynarodowej, do podjęcia lub zaniechania określonych czynności lub też czyn popełniony w celu wywołania poważnych zakłóceń w ustroju lub gospodarce RP, innego państwa lub organizacji międzynarodowej, a także groźba popełnienia takiego czynu. Czyn taki zabroniony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej: a) 3 lata, b) 5 lat, c) 10 lat.	b	art. 115 § 20
219.	Występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca: a) działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, b) działa publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, c) działa publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku praw-	a	art. 115 § 21

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	nego.		
220.	Handlem ludźmi jest: a) werbowanie, transport, dostarczanie, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi, nawet za ich zgodą, b) werbowanie, transport, dostarczanie, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi bez ich zgody, c) werbowanie, transport, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi, nawet za ich zgodą.	a	art. 115 § 22
221.	Przepisy części ogólnej ustawy – Kodeks karny: a) stosuje się do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną, b) stosuje się do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną, chyba że ustawy te wyraźnie wyłączają ich zastosowanie, c) nie są stosowane do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną.	b	art. 116